

Sygn. akt **I 1 C 984/19**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 sierpnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Anna Stolarska

Protokolant: st. sekr. sąd. Maja Żyrek

po rozpoznaniu w dniu 1 sierpnia 2019 r. w Gdyni na rozprawie

sprawy z powództwa **Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.** przeciwko **A. G. i E. G.**

o zapłatę

I oddala powództwo;

II obciąża powoda kosztami postępowania uznając je za uiszczone.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować i zakreślić w rep. C

2. przedłożyć z wpływem lub za 30 dni

UZASADNIENIE

Powód Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł w dniu 4 października 2018 r. pozew przeciwko A. G. i E. G. o zapłatę solidarnie przez pozwanych na swoją rzecz kwoty 1.632,39 zł z odsetkami umownymi liczonymi od kwoty 1.378,54 zł od dnia 3 października 2018 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, wskazując, że pozwani posiadają wobec powoda wymagalne zadłużenie wynikające z tytułu zadłużenia się w ciężar rachunku o nr (...). Powód wskazał, że w związku z nieterminową obsługą przez pozwanych umowy powód w dniu 15 lipca 2016 r. skierował do pozwanych wezwanie do zapłaty. Nadto nadmienił, iż wobec niewywiązywania się przez pozwanych z ciężącego na nich obowiązku spłaty zobowiązania, pomimo podjętych przez powoda prób dobrowolnej spłaty zadłużenia, w dniu 13 września 2016 r. skierował do pozwanych wypowiedzenie umowy, lecz pomimo upływu terminu wypowiedzenia pozwani nie dokonali spłaty swojego zobowiązania, w związku z czym przedmiotowe wypowiedzenie stało się skuteczne, zaś roszczenie stało się wymagalne w dniu 6 grudnia 2016 r.

/pozew – k. 4 – 5v/

Nakazem zapłaty z dnia 7 grudnia 2018 r. wydanym w sprawie I 1 Nc 7388/18 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni orzekł zgodnie z żądaniem.

/nakaz zapłaty – k. 37/

W sprzeciwach od nakazu zapłaty, zarówno pozwany A. G. jak i pozwana E. G. wnieśli o oddalenie powództwa w całości podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia.

/sprzeciw pozwanego A. G. – k. 51-52v, sprzeciw pozwanej E. G. – k. 58-59v/

Na rozprawie w dniu 1 sierpnia 2019 r. pozwana E. G. działając w imieniu własnym, a także jako pełnomocnik pozwanego A. G. wskazała, iż pozwani do połowy lutego 2016 r. korzystali z konta, dokonując wpłat tytułem odsetek, prowizji i opłat, w kwotach do zapłaty których wzywał ich Bank. Pozwana wyjaśniła, iż w ramach rachunku uruchomiony został debet, nie zaś limit kredytowy lub linia kredytowa. Pozwana podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie, wnosząc o oddalenie powództwa w całości z uwagi na przedawnienie roszczenia.

/protokół rozprawy z dn. 1.08.2019 r. – k. 185/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 czerwca 1998 r. A. G. i E. G. zawarli z (...) Bank (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w G. umowę o prowadzenie rachunku bankowego o nr (...) (dalej – (...)).

/ niesporne, nadto przedsądowe wezwanie do zapłaty – k. 24, 26/

W dniu 5 kwietnia 2000 r. A. G. i E. G. zawarli z (...) Bank (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w G. aneks do ww. umowy o upoważnienie do zadłużania się w ciężar konta osobistego, zgodnie z którym zmieniono § 5 ust. 1 umowy i nadano mu brzmienie, zgodnie z którym Bank podwyższył posiadaczom konta prawo do wystawiania dyspozycji wypłaty z konta, których suma przekracza stan środków zgromadzonych na koncie osobistym. Ustalono, iż maksymalna wartość przekroczenia zwana limitem zadłużania się w ciężar konta wynosić będzie 1.300 zł.

/ niesporne, nadto aneks z dn. 05.04.2000 r. – k. 7/

Zgodnie z treścią postanowienia Sądu Rejonowego dla m. stołecznego W., XIX Wydziału Krajowego Rejestru Sądowego z dnia 8 stycznia 2003 r. B. Bank (...) zmienił nazwę na Bank (...).

/okoliczność niesporna/

Zgodnie z § 58 ust. 1 pkt. 1 i ust. 2 Regulaminu (...) Świadczenia Usług (...) w Banku (...) S.A. w przypadku wystąpienia zadłużenia przekraczającego kwotę limitu na koncie osobistym posiadacz rachunku jest zobowiązany do spłaty zadłużenia w dniu ich powstania. Brak spłaty zadłużenia w terminie, o którym mowa w ust. 1 powoduje, że w dniu następnym zadłużenie staje się zadłużeniem przeterminowanym.

/ okoliczność bezsporna, nadto Regulamin (...) Świadczenia Usług (...) w Banku (...) S.A. – k. 8 – 17 /

W okresie od dnia 15 czerwca 2002 r. do dnia 24 maja 2016 r. A. G. i E. G. korzystali z rachunku bankowego o nr (...), w ramach którego ustalono limit zadłużania się w ciężar konta w kwocie 1.300 zł. W okresie od dnia 25 maja 2016 r. do dnia 30 listopada 2016 r. na ww. rachunku nie odnotowano żadnych obrotów. Saldo końcowe na dzień 30 listopada 2016 r. wyniosło 1.378,54 zł.

/okoliczność bezsporna, nadto zestawienie transakcji na rachunku nr (...) za okres od dnia 15.06.2002 r. do dnia 30.11.2016 r. – k. 75-181v)

Pismem z dnia 15 lipca 2016 r. Bank (...) S.A. ostatecznie wezwał E. G. do zapłaty kwoty 1.322,22 zł, w tym kwoty 1.300 zł tytułem zadłużenia w ramach przyznanego limitu na koncie osobistym i kwoty 22,22 zł tytułem przekroczenia z tytułu limitu na koncie osobistym – zadłużenia przeterminowanego.

/niesporne, nadto ostateczne wezwanie do zapłaty – k. 23/

Pismem z dnia 13 września 2016 r. Bank (...) S.A. wypowiedział A. G. i E. G. umowę o prowadzenie rachunku bankowego o nr (...), jednocześnie wzywając ich do spłaty zadłużenia kwoty 1.349,53 zł, w tym zadłużenia przeterminowanego w kwocie 44,76 zł.

/niesporne, nadto wypowiedzenia umowy wraz z dowodami doręczenia – k. 19-22/

W dniu 15 marca 2017 r. Bank (...) S.A. skierował do A. G. i E. G. przedsądowe wezwania do zapłaty zadłużenia powstałego na rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym o nr (...), wskazując iż na dzień 14 marca 2017 r. przeterminowane zadłużenie na ww. rachunku wynosi 1.418,34 zł, w tym kwota 1.378,54 zł tytułem należności głównej, kwota 2,14 zł tytułem odsetek umownych za okres od dnia 30 listopada 2016 r. do dnia 5 grudnia 2016 r. i kwota 37,66 zł tytułem odsetek przeterminowanych naliczonych w okresie od dnia 1 grudnia 2016 r. do dnia 13 marca 2017 r.

/niesporne, nadto przedsądowe wezwania do zapłaty wraz z dowodami doręczenia – k. 24-27/

W dniu 3 października 2018 r. Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wystawił wyciąg z ksiąg bankowych nr C. (...), w treści którego wskazano, że w księgach rachunkowych banku figuruje wymagalne zadłużenie względem banku od A. G. i E. G., które według stanu na dzień 3 października 2018 r. wynosi łącznie 1.632,39 zł i obejmuje należność główną w wysokości 1.378,54 zł, odsetki umowne naliczone od należności głównej od dnia 30 listopada 2016 r. do dnia 5 grudnia 2016 r. w wysokości 2,14 zł oraz odsetki karne naliczone od dnia 1 grudnia 2016 r. do dnia 2 października 2018 r. w wysokości 251,71 zł. W treści wyciągu wskazano, że zobowiązanie wynika z zadłużania się w ciężar rachunku o nr (...).

/okoliczność niesporna, nadto wyciąg z ksiąg bankowych - k. 6/

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie był między stronami niesporny, ponadto poparty złożonymi przez powoda dokumentami, których prawdziwość nie była kwestionowana przez stronę pozwaną i nie budziły one wątpliwości Sądu co do swej wiarygodności, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary. Pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnoszą do sprawy żadnych nowych, istotnych okoliczności.

W niniejszej sprawie powód domagał się od pozwanych zapłaty solidarnie kwoty 1.632,39 zł wraz z odsetkami oraz kosztami procesu powołując się na zawartą pomiędzy stronami w dniu 25 czerwca 1998 r. umowę o prowadzenie rachunku bankowego o nr (...) i aneks do ww. umowy z dnia 5 kwietnia 2000 r. o upoważnienie do zadłużania się w ciężar konta osobistego. Powód wskazywał, że na żadaną przez niego kwotę składają się: należność główna w wysokości 1.378,54 zł, odsetki umowne naliczone od należności głównej od dnia 30 listopada 2016 r. do dnia 5 grudnia 2016 r. w wysokości 2,14 zł oraz odsetki karne naliczone od dnia 1 grudnia 2016 r. do dnia 2 października 2018 r. w wysokości 251,71 zł.

Pozwani wnieśli o oddalenie powództwa w całości z uwagi na przedawnienie roszczenia.

W ocenie Sądu trafnym okazał się zarzut przedawnienia roszczenia podniesiony przez pozwanych.

Wskazać należy, że jak wynika z art. 120 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, przy czym jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie. Wymagalność roszczenia utożsamiania jest więc z chwilą, z której upływem wierzyciel może domagać się od dłużnika spełnienia świadczenia.

Jak wynika z przedłożonych przez powoda wyciągów z rachunku pozwanych, dotyczących udokumentowanego przez powoda okresu tj. od 15 czerwca 2002 r. do dnia 30 listopada 2016 r. pozwani dokonywali wpłat na poczet spłaty zadłużenia w sposób nieregularny i to jedynie do dnia 24 maja 2016 r. W okresie od dnia 25 maja 2016 r. do dnia 30 listopada 2016 r. na ww. rachunku nie odnotowano żadnych obrotów poza naliczaniem przez bank odsetek debetowych. Wobec powyższego zgodnie z § 58 ust. 1 pkt. 1 i ust. 2 regulaminu powoda, zadłużenie pozwanych stało się zadłużeniem przeterminowanym, a więc wymagalnym w dniu następnym po dniu przekroczenia kwoty limitu ponad kwotę 1.300 zł – tj. po dniu 31 maja 2016 r. Dodatkowo, z ostrożności wskazać można, że nawet gdyby przyjąć, że pozwani mieli obowiązek dokonywać wpłat w okresach nie dłuższych niż miesięczne, to po wpłacie dokonanej 24 maja

2016 roku, następnej wpłaty należało dokonać najpóźniej 24-tego bądź ostatniego dnia czerwca 2016 roku. Najpóźniej więc zaległość stała się przeterminowaną i tym samym wymagalną 30 dnia czerwca 2016 roku.

W tym miejscu wskazać należy, że wobec wykazanego przez powoda przeterminowanego zadłużenia pozwanych wymagalnego już na dzień 1 czerwca 2016 r. (a najpóźniej w dniu 30 czerwca 2016 r.) oznaczenie przez powoda daty wymagalności roszczenia na dzień 6 grudnia 2016 r., którą to datę powód ustalił w zawiązkę z okolicznością dokonanego wypowiedzenia umowy stanowiącej podstawę jego żądania jest nieprawidłowe, gdyż wymagalność roszczenia istniała już wcześniej. Samo wypowiedzenie umowy nie powoduje przesunięcia terminu wymagalności roszczenia i pozostaje bez znaczenia dla tego terminu skoro pozwani pozostawali w zwłoce już od momentu powstania zadłużenia.

W dalszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Takim przepisem szczególnym jest art. 731 k.c., zgodnie z którym roszczenia wynikające ze stosunku rachunku bankowego przedawniają się z upływem lat dwóch.

Odnosząc powyższe regulacje do stanu faktycznego w niniejszej sprawie należało uznać, że roszczenie powoda uległo przedawnieniu najpóźniej z dniem 30 czerwca 2018 r.

Przyjmując nawet, że z chwilą wymagalności roszczenia powód wypowiedziałby pozwanym umowę, zaś okres wypowiedzenia wynosiłby dwa miesiące – zgodnie z regulaminem powoda, stwierdzić należy, że przedmiotowe roszczenie uległoby przedawnieniu najpóźniej w dniu 30 sierpnia 2018 r. Ponieważ zaś pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 4 października 2018 r., a więc po upływie każdego z ww. okresów przedawnienia, to podniesiony przez pozwanych zarzut przedawnienia uznać należało za zasadny.

Sąd zatem w pkt. I wyroku na podstawie art. 118 k.c. oddalił powództwo jako przedawnione.

O kosztach procesu w pkt. II wyroku Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu i na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108. k.p.c. obciążył tymi kosztami powoda jako stronę przegrywającą postępowanie, uznając je za uiszczone w całości.

UZASADNIENIE

Powód Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł w dniu 4 października 2018 r. pozew przeciwko A. G. i E. G. o zapłatę solidarnie przez pozwanych na swoją rzecz kwoty 1.632,39 zł z odsetkami umownymi liczonymi od kwoty 1.378,54 zł od dnia 3 października 2018 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, wskazując, że pozwani posiadają wobec powoda wymagalne zadłużenie wynikające z tytułu zadłużenia się w ciężar rachunku o nr (...). Powód wskazał, że w związku z nieterminową obsługą przez pozwanych umowy powód w dniu 15 lipca 2016 r. skierował do pozwanych wezwanie do zapłaty. Nadto nadmienił, iż wobec niewywiązywania się przez pozwanych z ciężącego na nich obowiązku spłaty zobowiązania, pomimo podjętych przez powoda prób dobrowolnej spłaty zadłużenia, w dniu 13 września 2016 r. skierował do pozwanych wypowiedzenie umowy, lecz pomimo upływu terminu wypowiedzenia pozwani nie dokonali spłaty swojego zobowiązania, w związku z czym przedmiotowe wypowiedzenie stało się skuteczne, zaś roszczenie stało się wymagalne w dniu 6 grudnia 2016 r.

/pozew – k. 4 – 5v/

Nakazem zapłaty z dnia 7 grudnia 2018 r. wydanym w sprawie I 1 Nc 7388/18 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni orzekł zgodnie z żądaniem.

/nakaz zapłaty – k. 37/

W sprzeciwach od nakazu zapłaty, zarówno pozwany A. G. jak i pozwana E. G. wnieśli o oddalenie powództwa w całości podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia.

/sprzeciw pozwanego A. G. – k. 51-52v, sprzeciw pozwanej E. G. – k. 58-59v/

Na rozprawie w dniu 1 sierpnia 2019 r. pozwana E. G. działając w imieniu własnym, a także jako pełnomocnik pozwanego A. G. wskazała, iż pozwani do połowy lutego 2016 r. korzystali z konta, dokonując wpłat tytułem odsetek, prowizji i opłat, w kwotach do zapłaty których wzywał ich Bank. Pozwana wyjaśniła, iż w ramach rachunku uruchomiony został debet, nie zaś limit kredytowy lub linia kredytowa. Pozwana podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie, wnosząc o oddalenie powództwa w całości z uwagi na przedawnienie roszczenia.

/protokół rozprawy z dn. 1.08.2019 r. – k. 185/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 czerwca 1998 r. A. G. i E. G. zawarli z (...) Bank (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w G. umowę o prowadzenie rachunku bankowego o nr (...) (dalej – (...)).

/ niesporne, nadto przedsądowe wezwanie do zapłaty – k. 24, 26/

W dniu 5 kwietnia 2000 r. A. G. i E. G. zawarli z (...) Bank (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w G. aneks do ww. umowy o upoważnienie do zadłużania się w ciężar konta osobistego, zgodnie z którym zmieniono § 5 ust. 1 umowy i nadano mu brzmienie, zgodnie z którym Bank podwyższył posiadaczom konta prawo do wystawiania dyspozycji wypłaty z konta, których suma przekracza stan środków zgromadzonych na koncie osobistym. Ustalono, iż maksymalna wartość przekroczenia zwana limitem zadłużania się w ciężar konta wynosić będzie 1.300 zł.

/ niesporne, nadto aneks z dn. 05.04.2000 r. – k. 7/

Zgodnie z treścią postanowienia Sądu Rejonowego dla m. stołecznego W., XIX Wydziału Krajowego Rejestru Sądowego z dnia 8 stycznia 2003 r. B. Bank (...) zmienił nazwę na Bank (...).

/okoliczność niesporna/

Zgodnie z § 58 ust. 1 pkt. 1 i ust. 2 Regulaminu (...) Świadczenia Usług (...) w Banku (...) S.A. w przypadku wystąpienia zadłużenia przekraczającego kwotę limitu na koncie osobistym posiadacz rachunku jest zobowiązany do spłaty zadłużenia w dniu ich powstania. Brak spłaty zadłużenia w terminie, o którym mowa w ust. 1 powoduje, że w dniu następnym zadłużenie staje się zadłużeniem przeterminowanym.

/ okoliczność bezsporna, nadto Regulamin (...) Świadczenia Usług (...) w Banku (...) S.A. – k. 8 – 17 /

W okresie od dnia 15 czerwca 2002 r. do dnia 24 maja 2016 r. A. G. i E. G. korzystali z rachunku bankowego o nr (...), w ramach którego ustalono limit zadłużania się w ciężar konta w kwocie 1.300 zł. W okresie od dnia 25 maja 2016 r. do dnia 30 listopada 2016 r. na ww. rachunku nie odnotowano żadnych obrotów. Saldo końcowe na dzień 30 listopada 2016 r. wyniosło 1.378,54 zł.

/okoliczność bezsporna, nadto zestawienie transakcji na rachunku nr (...) za okres od dnia 15.06.2002 r. do dnia 30.11.2016 r. – k. 75-181v)

Pismem z dnia 15 lipca 2016 r. Bank (...) S.A. ostatecznie wezwał E. G. do zapłaty kwoty 1.322,22 zł, w tym kwoty 1.300 zł tytułem zadłużenia w ramach przyznanego limitu na koncie osobistym i kwoty 22,22 zł tytułem przekroczenia z tytułu limitu na koncie osobistym – zadłużenia przeterminowanego.

/niesporne, nadto ostateczne wezwanie do zapłaty – k. 23/

Pismem z dnia 13 września 2016 r. Bank (...) S.A. wypowiedział A. G. i E. G. umowę o prowadzenie rachunku bankowego o nr (...), jednocześnie wzywając ich do spłaty zadłużenia kwoty 1.349,53 zł, w tym zadłużenia przeterminowanego w kwocie 44,76 zł.

/niesporne, nadto wypowiedzenia umowy wraz z dowodami doręczenia – k. 19-22/

W dniu 15 marca 2017 r. Bank (...) S.A. skierował do A. G. i E. G. przedsądowe wezwania do zapłaty zadłużenia powstałego na rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym o nr (...), wskazując iż na dzień 14 marca 2017 r. przeterminowane zadłużenie na ww. rachunku wynosi 1.418,34 zł, w tym kwota 1.378,54 zł tytułem należności głównej, kwota 2,14 zł tytułem odsetek umownych za okres od dnia 30 listopada 2016 r. do dnia 5 grudnia 2016 r. i kwota 37,66 zł tytułem odsetek przeterminowanych naliczonych w okresie od dnia 1 grudnia 2016 r. do dnia 13 marca 2017 r.

/niesporne, nadto przedsądowe wezwania do zapłaty wraz z dowodami doręczenia – k. 24-27/

W dniu 3 października 2018 r. Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wystawił wyciąg z ksiąg bankowych nr C (...), w treści którego wskazano, że w księgach rachunkowych banku figuruje wymagalne zadłużenie względem banku od A. G. i E. G., które według stanu na dzień 3 października 2018 r. wynosi łącznie 1.632,39 zł i obejmuje należność główną w wysokości 1.378,54 zł, odsetki umowne naliczone od należności głównej od dnia 30 listopada 2016 r. do dnia 5 grudnia 2016 r. w wysokości 2,14 zł oraz odsetki karne naliczone od dnia 1 grudnia 2016 r. do dnia 2 października 2018 r. w wysokości 251,71 zł. W treści wyciągu wskazano, że zobowiązanie wynika z zadłużania się w ciężar rachunku o nr (...).

/okoliczność niesporna, nadto wyciąg z ksiąg bankowych - k. 6/

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie był między stronami niesporny, ponadto poparty złożonymi przez powoda dokumentami, których prawdziwość nie była kwestionowana przez stronę pozwaną i nie budziły one wątpliwości Sądu co do swej wiarygodności, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary. Pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnoszą do sprawy żadnych nowych, istotnych okoliczności.

W niniejszej sprawie powód domagał się od pozwanych zapłaty solidarnie kwoty 1.632,39 zł wraz z odsetkami oraz kosztami procesu powołując się na zawartą pomiędzy stronami w dniu 25 czerwca 1998 r. umowę o prowadzenie rachunku bankowego o nr (...) i aneks do ww. umowy z dnia 5 kwietnia 2000 r. o upoważnienie do zadłużania się w ciężar konta osobistego. Powód wskazywał, że na żadaną przez niego kwotę składają się: należność główna w wysokości 1.378,54 zł, odsetki umowne naliczone od należności głównej od dnia 30 listopada 2016 r. do dnia 5 grudnia 2016 r. w wysokości 2,14 zł oraz odsetki karne naliczone od dnia 1 grudnia 2016 r. do dnia 2 października 2018 r. w wysokości 251,71 zł.

Pozwani wnieśli o oddalenie powództwa w całości z uwagi na przedawnienie roszczenia.

W ocenie Sądu trafnym okazał się zarzut przedawnienia roszczenia podniesiony przez pozwanych.

Wskazać należy, że jak wynika z art. 120 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, przy czym jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie. Wymagalność roszczenia utożsamiania jest więc z chwilą, z której upływem wierzyciel może domagać się od dłużnika spełnienia świadczenia.

Jak wynika z przedłożonych przez powoda wyciągów z rachunku pozwanych, dotyczących udokumentowanego przez powoda okresu tj. od 15 czerwca 2002 r. do dnia 30 listopada 2016 r. pozwani dokonywali wpłat na poczet spłaty zadłużenia w sposób nieregularny i to jedynie do dnia 24 maja 2016 r. W okresie od dnia 25 maja 2016 r. do dnia 30 listopada 2016 r. na ww. rachunku nie odnotowano żadnych obrotów poza naliczaniem przez bank odsetek debetowych. Wobec powyższego zgodnie z § 58 ust. 1 pkt. 1 i ust. 2 regulaminu powoda, zadłużenie pozwanych stało się

zadłużeniem przeterminowanym, a więc wymagalnym w dniu następnym po dniu przekroczenia kwoty limitu ponad kwotę 1.300 zł – tj. po dniu 31 maja 2016 r. Dodatkowo, z ostrożności wskazać można, że nawet gdyby przyjąć, że pozwani mieli obowiązek dokonywać wpłat w okresach nie dłuższych niż miesięczne, to po wpłacie dokonanej 24 maja 2016 roku, następnej wpłaty należało dokonać najpóźniej 24-tego bądź ostatniego dnia czerwca 2016 roku. Najpóźniej więc zaległość stała się przeterminowaną i tym samym wymagalną 30 dnia czerwca 2016 roku.

W tym miejscu wskazać należy, że wobec wykazanego przez powoda przeterminowanego zadłużenia pozwanych wymagalnego już na dzień 1 czerwca 2016 r. (a najpóźniej w dniu 30 czerwca 2016 r.) oznaczenie przez powoda daty wymagalności roszczenia na dzień 6 grudnia 2016 r., którą to datę powód ustalił w zawiązkę z okolicznością dokonanego wypowiedzenia umowy stanowiącej podstawę jego żądania jest nieprawidłowe, gdyż wymagalność roszczenia istniała już wcześniej. Samo wypowiedzenie umowy nie powoduje przesunięcia terminu wymagalności roszczenia i pozostaje bez znaczenia dla tego terminu skoro pozwani pozostawali w zwłoce już od momentu powstania zadłużenia.

W dalszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Takim przepisem szczególnym jest art. 731 k.c., zgodnie z którym roszczenia wynikające ze stosunku rachunku bankowego przedawniają się z upływem lat dwóch.

Odnosząc powyższe regulacje do stanu faktycznego w niniejszej sprawie należało uznać, że roszczenie powoda uległo przedawnieniu najpóźniej z dniem 30 czerwca 2018 r.

Przyjmując nawet, że z chwilą wymagalności roszczenia powód wypowiedziałby pozwanym umowę, zaś okres wypowiedzenia wynosiłby dwa miesiące – zgodnie z regulaminem powoda, stwierdzić należy, że przedmiotowe roszczenie uległoby przedawnieniu najpóźniej w dniu 30 sierpnia 2018 r. Ponieważ zaś pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 4 października 2018 r., a więc po upływie każdego z ww. okresów przedawnienia, to podniesiony przez pozwanych zarzut przedawnienia uznać należało za zasadny.

Sąd zatem w pkt. I wyroku na podstawie art. 118 k.c. oddalił powództwo jako przedawnione.

O kosztach procesu w pkt. II wyroku Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu i na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108. k.p.c. obciążył tymi kosztami powoda jako stronę przegrywającą postępowanie, uznając je za uiszczone w całości.